

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2497/2521

พนักงานอัยการกรมอัยการ โจทก์ นายอำนาจ ศรีบุญเรือง หรือสืบุญเรือง จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 มาตรา 24 จัตวา,
พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 มาตรา 24 ทวิ, ป.วิ.อ. มาตรา 141

ย่อ / หลักกฎหมาย

พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีเด็กหรือเยาวชนไม่ทันภายในกำหนด 30 วันนับแต่วันที่ผู้ต้องหาถูกจับกุม พนักงานสอบสวนจึงยื่นคำร้องต่อศาลขอผิดฟ้องไว้ถึง 3 คราว โดยเฉพาะคราวที่ 3 ศาลอนุญาตให้ผิดฟ้องได้จนถึงวันที่ 18 มีนาคม 2521 แต่พนักงานสอบสวนขอให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาไปเมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2521 อ้างว่าพนักงานสอบสวนสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ต่อจากนั้น

พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการไม่ได้ขอผิดฟ้องคดีอีกต่อไปจนวันที่ 3 เมษายน 2521 พนักงานอัยการจึงยื่นฟ้องผู้ต้องหาเช่นนี้ ถือว่าพ้นระยะเวลายื่นฟ้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 24 ทวิ แล้ว โจทก์ยื่นฟ้องโดยไม่ได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมอัยการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 24 จัตวา ไม่ได้ ไม่ว่ากรณีพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาหรือมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ต้องอยู่ในบังคับของมาตรา 24 ทวิ ทั้งสิ้น จะนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 มาใช้บังคับไม่ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องจำเลยซึ่งเป็นเยาวชนว่าลักทรัพย์หรือรับของโจร ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335, 357, 83 ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางสั่งไม่รับฟ้อง เพราะฟ้องเมื่อพ้นเวลาตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน มาตรา 24 จัตวา โดยไม่ได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมอัยการ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่าก่อนโจทก์ฟ้องคดีนี้ พนักงานสอบสวนได้ยื่นคำร้องต่อศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางขอผิดฟ้องผู้ต้องหาไว้รวม 3 คราว โดยเฉพาะคำร้องขอผิดฟ้องคราวที่ 3 นั้น ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางได้สวนแล้วอนุญาตให้ผิดฟ้องได้จนถึงวันที่ 18 มีนาคม 2521 ครั้นวันที่ 17 มีนาคม 2521 พนักงานสอบสวนยื่นคำร้องต่อศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางขอให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาไป อ้างว่าพนักงานสอบสวนสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาเนื่องจากคดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางสั่งให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาไปได้ในวันนั้น ต่อจากนั้นไม่มีการขอผิดฟ้องผู้ต้องหาอีกจนกระทั่งวันที่ 3 เมษายน 2521 พนักงานอัยการโจทก์จึงยื่นฟ้องผู้ต้องหาเป็นจำเลยในคดีนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมอัยการ พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 มาตรา 24 จัตวาแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2506 มาตรา 8 บัญญัติว่า "ห้ามมิให้พนักงานอัยการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 24 ทวิ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมอัยการ" มาตรา 24 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2506 มาตรา 8 ได้กำหนดระยะเวลาการยื่นฟ้องคดีเด็กและเยาวชนไว้ดังนี้คือ เมื่อมีการจับกุมเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดแล้ว พนักงานอัยการจะต้องยื่นฟ้องต่อ

ศาลคดีเด็กและเยาวชนให้ทันภายในกำหนด 30 วัน นับแต่วันที่เด็กหรือเยาวชนนั้นถูกจับ ในกรณีที่
เกิดจำเป็นไม่สามารถฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลให้ทันภายในกำหนดดังกล่าว ก็ให้พนักงานสอบสวนหรือ
พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลขอผิดฟ้องต่อไป ได้อีกคราวละไม่เกิน 15 วัน แต่ต้องไม่เกิน 2
คราว เมื่อศาลสั่งอนุญาตให้ผิดฟ้องครบ 2 คราวแล้ว พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการยังมี
สิทธิขอผิดฟ้องต่อไปได้อีกถ้ามีเหตุจำเป็นโดยนำพยานมาเบิกความประกอบจนเป็นที่พอใจแก่ศาล
และศาลมีอำนาจสั่งอนุญาตให้ผิดฟ้องต่อไปได้อีกคราวละไม่เกิน 15 วันแต่ต้องไม่เกิน 2 คราว
เว้นแต่คดีอาญาซึ่งมีอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไปหรือโดยสถานที่หนักกว่านั้น ศาล
จะสั่งอนุญาตให้ผิดฟ้องกี่คราวก็ได้ ข้อเท็จจริงตามที่กล่าวมาข้างต้น ปรากฏว่าพนักงานอัยการ
โจทก์ยื่นฟ้องคดีไม่ทันภายในกำหนด 30 วัน นับแต่วันที่ผู้ต้องหาถูกจับกุม พนักงานสอบสวนจึงได้
ยื่นคำร้องต่อศาลขอผิดฟ้องไว้ถึง 3 คราว โดยเฉพาะคราวที่ 3 นั้นศาลอนุญาตให้ผิดฟ้องได้จนถึง
วันที่ 18 มีนาคม 2521 แต่พนักงานสอบสวนขอให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาไปเมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2521
อ้างว่าพนักงานสอบสวนสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาเนื่องจากคดีมีหลักฐานไม่พอฟ้อง ต่อจากนั้น
พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการโจทก์ไม่ได้ขอผิดฟ้องคดีนี้ต่อไปอีก เมื่อข้อเท็จจริงเป็นดังนี้
ก็ต้องถือว่าคดีนี้พ้นกำหนดระยะเวลาการยื่นฟ้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 24 ทวินั้นแล้ว ที่โจทก์
ฎีกาว่ามาตรา 24 ทวิใช้บังคับ เฉพาะกรณีที่พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา แต่
คดีนี้พนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหากรณีจึงนำมาตรา 24 ทวิ มาใช้บังคับไม่ได้
ต้องนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 มาใช้บังคับนั้น เห็นว่าไม่ว่ากรณี
พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาหรือมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ต้องอยู่ใน
บังคับของมาตรา 24 ทวิทั้งสิ้น จะนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 มาใช้
บังคับที่โจทก์ฎีกาหาได้ไม่ เมื่อฟังว่าพ้นกำหนดระยะเวลาการยื่นฟ้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 24
ทวินั้นแล้วโจทก์มายื่นฟ้องคดีนี้ก็ต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมอัยการดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา
24 จัตวาดังกล่าวข้างต้น ที่ศาลล่างทั้งสองไม่รับฟ้องของโจทก์เพราะโจทก์ไม่ได้รับอนุญาตจาก
อธิบดีกรมอัยการนั้น ชอบแล้ว พิพากษายืน

องค์คณะ

สุทิน เลิศวิรุฬห์ · ประภาศน์ อวยชัย · ชลุตม์ สวัสดิทัต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2497/2521>